

بی بی امجد موسوی ۲۳ سال است، عزاداران را در خانه اش جمع می کند

چراغ روشن روضه در خانه بی بی

راه تجربه

بعد که به خانه خودش آمد، در ماه مبارک رمضان برای همان دخترهایی که از او قرآن یاد می گیرند، سفره افطار پهن می کند. در این باره می گوید: در ماه مبارک رمضان دوره قرآن برای بانوان و آموزش قرآن برای دختران برگزار می کنم. دختران دوره قرآنی که سال های پیش، از من قرآن یاد گرفتند هم به خانه ام می آیند و دور هم جمع می شویم. آن دخترها حالا بزرگ و خودشان صاحب فرزند شده اند و فرزندانشان در این دوره قرآن شرکت می کنند. بی بی جان می گوید: دخترها برای تهیه و پهن کردن سفره افطار ذوق و شوق دارند. کارها را به دست می گیرند؛ یک جمع دخترانه که در کنارش بزرگ ترها هم کمک می کنند.

سمیرا منشادی در خانه باز است و بانوان محله یکی یکی وارد می شوند. بعضی روی فرش های اتاق می نشینند. بعضی مشغول احوالپرسی اند و عده ای هم منتظر شروع روضه هستند. کتیبه های مشکی دیوارها را پوشانده است. با آمدن بانوی مداح، صدای روضه بلند می شود. جمعیت سکوت می کند و همه گوش می شوند و برخی چادرها را روی صورت می کشند. سال هاست که در پنج روز اول محرم، خانه بی بی امجد موسوی از غنای در محله انقلاب، میزبان زنانی است که برای عزاداری امام حسین (ع) دور هم جمع می شوند. همسایه ها صاحب خانه را به نام بی بی جان می شناسند، بانویی که ۲۳ سال است چراغ روضه خانگی اش روشن است و هر سال در ماه محرم و رمضان، بانوان محله را زیر یک سقف گرد هم می آورد.

همسایه همدل

فهیمة شکوهی یکی از همسایه های بی بی جان است که در این روضه های محرم، پای سماور است و ریختن چای های خوش رنگ برای پذیرایی از مهمان ها را به عهده دارد. او می گوید: از وقتی بی بی جان به این محله آمده است، با او آشنا شده ام. از روزی که پرچم عزاداری را به در خانه اش نصب کرد، هر روز عصر برای روضه آمده ام. او ادامه می دهد: بی بی جان روی خوشی دارد و در خانه اش به روی همه باز است و برای روضه هایش، حتی از محله قدیمش می آیند. همه بانوان محله هر کاری از دستشان بر بیاید، برای این مجالس انجام می دهند.

و زنده نگهداشتن قیام امام حسین (ع) پنج روز اول محرم را در خانه ام روضه برگزار کردم. روزی که پرچم روضه را سر در خانه نصب کردم، بدون اینکه به همسایه ها بگویم، خودشان به خانه مان آمدند. هجده سال در محله قائم (ع) این روضه برپا بود و هنگامی که به محله انقلاب آمدم، همسایه های محله قدیم نیز به این روضه آمدند.

او می گوید: هر سال که می گذشت، وسایل پذیرایی و کتیبه برای سیاه پوش کردن خانه را به عشق امام حسین (ع) و برپایی روضه می خریدم. همیشه از اینکه در راه ائمه (ع) از مالم خرج می شود، لذت می بردم. از ته قلب معتقدم روضه امام حسین (ع) به زندگی ام برکت می دهد.

پخت آش بانیت جمعی

دوروز آخر روضه، خانه بی بی جان از صبح حال و هوای دیگری دارد. او دیگ بزرگش را به کمک همسایه ها و خانواده بیرون می آورد. زن های همسایه به صورت گروهی سبزی ها را پاک می کنند و می شویند و حبوبات آش را تمیز می کنند. دیگ آش که روی اجاق می رود، صدای صلوات بلند می شود. بی بی جان می گوید: همسایه هایم همگی اهل کمک هستند؛ از پاک کردن سبزی گرفته تا سفره جمع کردن و شستن ظرف ها. در طول مدتی که کارها را انجام می دهیم، خواندن زیارت عاشورا، دعای توسل و ذکر صلوات از زبانمان نمی افتد. طی پخت آش به نیت شفای همه بیماران، سلامتی و ظهور آقا امام زمان (ع)، عاقبت به خیری برای همه جوانان و... دعا می کنیم.

در تهیه این آش علاوه بر اینکه بی بی جان مبلغی هزینه می کند، سایر بانوان هم هر نذری داشته باشند به خانه بی بی امجد می آورند. از حبوبات گرفته تا رشته.

این روضه حتی در دوران کرونا که روضه ها و دوره های قرآن تعطیل بود، برگزار شده است. این بانوی مدرس قرآن می گوید: به لطف و عنایت صاحب روضه، در آن سال ها که کرونا همه را از هم دور کرده بود، ما با رعایت پروتکل های بهداشتی دور هم جمع می شدیم و روضه برپا بود. شکر خدا کسی هم دچار بیماری کرونا نشد.

در خانه بی بی جان تنها روضه محرم خوانده نمی شود. او از همان سال های نوجوانی که در منزل پدرش زندگی می کرد و

پای ثابت روضه های محله

بانوی ذاکر روضه اش را به پایان برده است و مهمان ها از منزل خارج می شوند. فرصتی است تا با بی بی جان درباره روضه هایش صحبت کنیم. برایم یک استکان چای خوش رنگ می آورد. متولد ۱۳۶۲ و بزرگ شده محله قائم (ع) است. او می گوید: از وقتی به خاطر دارم، محرم که از راه می رسید، مادرم لباس سیاه تنم می کرد و با هم به روضه همسایه ها می رفتیم. من و مادرم پای ثابت مجالس روضه و دوره های قرآن محله بودیم. پدر و مادرم افراد متدین و مقیدی هستند که از کودکی، قرآن خواندن را یاد داده اند. نه ساله بودم که به همراه مادرم به جلسه های قرآن خانم سخدری در قائم ۴۰ می رفتم؛ در حال حاضر این بانو برای روضه های خودم مداحی می کند. کارهای فرهنگی را نیز در دوران نوجوانی آغاز کرده است؛ «پانزده سال داشتم که دختران محله مان را در منزل پدری ام جمع کردم و به آن ها قرائت قرآن آموزش دادم. بعدها که بزرگ تر شدم، برای ادامه کارم، دوره های قرآنی سازمان تبلیغات را گذراندم و مدرک مربیگری قرآنی گرفتم. مدتی نیز به عنوان مربی خادمین شهر بهشت فعالیت داشتم. هنوز هم به دختران، قرآن آموزش می دهم.»

روضه، برکت زندگی

۲۳ سال پیش و با شروع زندگی مشترک، تصمیم گرفت در خانه اش روضه امام حسین (ع) راه بیندازد. بی بی جان می گوید: سال اول زندگی مشترک، روز وفات حضرت فاطمه (س) بود به همسرم گفتم از کودکی در مجالس روضه و دوره قرآن بزرگ شده ام؛ دوست دارم حالا که زیر یک سقف زندگی می کنیم، در خانه مان روضه ای خوانده شود. دوست داشتم باتوسل و توکل به ائمه (ع) زندگی ام را شروع کنم. او هم استقبال کرد.

این بانو ادامه می دهد: سال بعد به نیت سلامتی امام زمان (ع)

آرامش معنوی روضه

معصومه محمد پور ۲۵ سال است که بی بی جان را می شناسد. آن ها در محله قدیم همسایه بوده اند و حالا با آمدن بی بی جان به محله جدید، معصومه خانم هم همراهش آمده است و دوباره همسایه شده اند. او می گوید: هم در دوره های قرآن ماه مبارک و هم در روضه های محرم تا جایی که توانسته ام، شرکت کرده ام. او ادامه می دهد: روزی که قرار است دیگ آش گذاشته شود، ذکر می گویم و دعا می خوانیم. روضه خوانی در این خانه، به همه ما آرامش معنوی داده است.